

SARAH FLINT

ROZBITÉ
PANENKY

ROZBITÉ PANENKY

Sarah Flint

Copyright © Sarah Flint, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Filip Raboch, 2020

Obálka © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0755-3 (pdf)

ROZBITÉ PANENKY

Sarah Flint

Přeložil: Filip Raboch

*Skutečné rozbité panence, jejíž smutný život byl
počáteční motivací pro mé vyprávění.*

Nikdy nezapomenu na ten pohled, jak leží na nemocničním lůžku. Ve třinácti letech si stále cucá palec; tak podobná mé vlastní dceři ve stejném věku – a přece tak odlišná. I ona si ponechala svůj dětský návyk. V průběhu let jsem bezmocně přihlížela jejímu pádu, neschopná udělat cokoli pro její záchranu; až dokud nebyla v Lambethu zcela pohlcena vratkým světem drog a později umístěna do psychiatrické léčebny. Nevím, co se s ní stalo, ani zda je ještě naživu, ale navždy si ji budu pamatovat.

KAPITOLA 1

Neděle 10. prosince 2017

Sebral droboučkový uzlíček, ještě ne úplně vyvinutý, a zabalil ho do ručníku. I když šlo jen o malý ručník na ruce, látka zakrývala celé tělíčko několikrát kolem dokola. Na světlé látce se náhle objevily malé krvavé skvrnky. Tělo pomalu chladlo, pupeční šňůra stále visela z břicha. Nebude trvat dlouho a teplo se z tělíčka vytratí. Noc byla chladná a ten měkký růžový uzlík brzy vystydne nadobro.

Díval se čerstvě narozené holčičce do tváře, a přesto necítil nic. Strčil ji do igelitové nákupní tašky ze supermarketu. Bylo třeba se jí zbavit. Zkrátka to musí udělat.

Rozhlédl se po místnosti, aby našel svůj kabát. Lampy byly rozsvícené a svítily jemně a tlumeně. Stěny byly tmavě růžové, čisté a hladké. Na borovicové laminátové podlaze ležel krémový koberec z umělé kožešiny, umístěný před plynovým krbem, jehož plameny žhnuly teplou žlutou barvou. Nad krbovou římsou visela velká fotografie nahé ženy a několik menších obrázků, částečně zachycujících akty. Vedle velké postele stála skříňka, na které byly rozmístěné masážní oleje, sexuální hračky a kondomy.

Postel zabírala většinu prostoru.

Zaslechl výkřik a podíval se směrem k posteli, kde uviděl tvář mladé dívky potřísněnou slzami. Bylo jí sotva sedmnáct let; s koleny volně přitáženými k tělu ležela na posteli, kde ji někdo nechal jen tak. Příkrývky byly odhozené stranou a ona na sobě měla jen tričko, které bylo vyhrnuté nahoru, takže odhalovalo velkou ošklivou modřinu, rozprostírající se přes její oteklé břicho.

Světlé vlasy, přilepené k čelu potem, jí padaly přes oči. Na prostěradlech pod ní byla krev. Při tom pohledu se zamračil.

„Uklid' to tady, Tatjano. Je to tu nechutný. A seber se. Do konce týdne musíš být připravená na naše vánoční klienty. Je třeba začít si znovu vydělávat na živobytí.“

Oblékl si kabát, kolem krku si uvázal šálu a přetáhl si ji přes nos. Svou kamufláž završil vlněnou čepicí; nechal si jen malou mezeru, aby viděl. To, co bude třeba udělat, musí udělat zamaskovaný a pod rouškou tmy. Nebylo by dobré, kdyby ho někdo viděl. Zvedl igelitovou tašku. Skoro nic nevážila.

Ona náhle vyskočila, vrhla se k tašce a sevřela ji prsty. Vytrhl jí igelitku z ruky a strčil do ní tak hrubě, že spadla zpátky na postel. Vyrazil dlouhým krokem ze dveří, ujistil se, že Albertas sedí na svém místě pod schody, a všiml si drobného pohybu, když se jedna z jeho dalších holek vrátila zpátky do ložnice. Vzal za kliku, aby za sebou zavřel dveře.

Dívka znovu vykřikla, shrnula si vlasy z obličeje a svíjela se bolestí.

„Prosím, ukaž mi moje dítě.“

Ignoroval ji.

Snažila se napřímit a natahovala se k němu.

„Prosím, Dimitriji, alespoň mě nech se podívat, jestli je to holka nebo kluk.“

„Stejně je mrtvá, tak proč by tě to mělo zajímat? Nepotřebuješ ji vidět. My ji nepotřebujeme. Brzy bude pryč.“

„Takže je to holčička.“

„Nebo byla,“ zasmál se zlomyslně.

Dívka si rukou otřela oči. Přitom si po tváři rozmazala černou řasenku. Hlasitě zavzlykala.

„Možná má štěstí, že z tohohle pekla unikla.“

KAPITOLA 2

Odpadová místnost byla otevřená. Uvnitř stálo osm velkých šedých popelnic na kolečkách, naplněných černými a bílými pytli na odpadky a četnými nákupními taškami. Některé byly nahoře zavázané, některé na straně roztržené; odpadky z domácností a další odhozené věci se válely všude po betonové zemi.

Detektiv Charlie Staffordová a její šéf, inspektor Geoffrey Hunter, zírali na dveře od místnosti a zdejší zápach jim stoupal do nosních dírek. Všechno kolem bylo zahalené do tmy, nejdelší noc v roce měla přijít už za pár dní. V oknech blikala barevná světla jako z pohádky a na dveřích visely plastové věnce, které všem měly předávat poselství dobré vůle. Charliin dech se jí před tváří měnil v páru. Lampy na místě činu způsobily, že oblak vlhkosti vypadal zářivě bílý, téměř éterický – ale to, co měla spatřit, nemohlo být poselství Vánoc vzdálenější. Charlie si uvědomovala, co se tu našlo, ale nechtěla to vidět. Jak by mohla být na takový pohled připravená?

Policejní páska visela nehybně. Charlie kývla směrem k uniformovanému policistovi, který držel stráž a zapisoval detaily. Znal je. Na velitelství v Lambethu znali Huntera a Charlie všichni. „Jak to tělo našli?“ Snažila se ten moment odložit.

„Oznámil ho majitel psa. Pes zaujatě čenichal v odpadcích. Majitel uviděl malou ručičku a zavolal záchranku. Současne jsme dostali echo i my.“

Zapsala si, co řekl, a překročila pásku směrem k místu činu. Vedle popelnic ležela jasně oranžová igelitová taška, roztržená po celé jedné straně. Záře lamp způsobila, že jasná barva tašky v kontrastu se svým obsahem vypadala ještě nevhodněji. Z díry vykukoval růžový ručník, který se na zemi rozmotal. Tělo malého dítěte leželo částečně obnažené, každý rys dokonale vytvářovaný. Jednu ruku mělo nataženou, drobné prsty volně stočené v dokonalou pěst. Hlavu mu pokrývala jemná vrstva blondatých vlasů, pouhým okem téměř neviditelných, a na lebce mělo zaschlé stopy matčiny krve.

„Ach můj bože,“ nemohla si Charlie pomoci. „Jak může někdo jen tak vyhodit své dítě do odpadků?“

Hunter se nehýbal, tiše si prohlížel okolí a pak si hlasitě povzdychl. „Nikdy nevíme, co se děje za zavřenými dveřmi.“ Sklonil se a soustředil se na dítě, očividně se snažil ovládnout emoce a zůstat pragmatický. „Vypadá to, že se narodilo předčasně. Na donošené je příliš malé, ale budeme muset zjistit, jak moc předčasné je.“ Vzhlédl k místu, kde stála Charlie. „Pokud by to bylo více než čtyřicet týdnů, mohli bychom se na to z právního hlediska dívat jako na případ usmrcení plodu, ale pokud by to bylo méně, pak by trestným činem byl nezákonný potrat. Nebo to samozřejmě může být jen důsledek samovolného potratu. Ať je to jakkoliv, matka bude téměř jistě potřebovat lékařskou pomoc.“

Charlie si k němu přidřepala a rozhlédla se po okolí. Všude byla špína a rozkládající se odpadky.

„Hrozné místo, kde skončit, ať už je důvod jakýkoliv... A ještě předtím, než život vůbec začal.“ Zadívala se na miniaturní obličej; oči mělo zavřené, jako by spalo. „Už víme, jakého je pohlaví?“

Najednou bylo důležité, aby znala odpověď; zda patřil život pohozený na skládce chlapci, nebo dívce. Zdálo se nesprávné mluvit o něm bez ohledu na pohlaví.

„Mohu vám to říct za minutu, tedy pokud je jasné, že je třeba provést předběžnou prohlídku těla.“

Přistoupil k nim doktor Rob Finch. Byl to policejní lékař, který byl na místech činu nejčastěji. Jeho úkolem bylo „konstatovat smrt“. Byla to zvláštní fráze, která Charlie vždycky připadala neosobní a zastaralá, zvlášť když byla oznámena příbuznému nedávno zemřelé milované osoby. Dnes to ale vypadalo, že život možná nikdy legálně neexistoval. Doktor natáhl ruku a Hunter jí pevně potřásl. Povahou byl podobný Hunterovi – přímočarý a bez příkrášlování, ale fyzicky byl přesný opak; vysoký, štíhlý, fit a s hustými vlasy. Charlie mu zkřížila cestu jak profesionálně, tak mimo službu, když běhala – naposledy při svém prvním triatlonu. Nyní stála stranou a nebyla si úplně jistá, jestli má ruku nabídnout, ale nakonec se rozhodla, že ne. Znali se dost dobře na to, aby se obešli bez formalit.

„Ahoj, doktore Finchi,“ řekla namísto toho. „Bylo by dobré vědět, jestli to je kluk, nebo holka.“

Hunter přikývl. „Potřebujeme, aby to bylo oznámeno oficiálně, ale snažte se nepohybovat s tělem víc, než je nutné. Fotky máme, ale forenzní tým ještě nezačal. Zařídím, aby ohledání provedl koroner, jakmile bude vše uzavřeno.“

Doktor Finch sklonil hlavu a natáhl si rukavice. Opatrně odhrnul ručník, a odhalil tak drobné tělíčko. Byla to holčička, zřejmě už nějakou dobu mrtvá; její tělo, jen něco přes třicet centimetrů dlouhé, tiché a nehybné jako křehká bílá panenka. Jemně jí položil na hrud' stetoskop, který zakrýval téměř celou část jejího malého těla. Charlie se dívala, jak doktor dokončuje ohledání s něhou, která ji doháněla téměř k slzám. Potřeboval

provést testy, než formálně konstatuje smrt, ale bylo jasné, že úkol to byl obtížný.

Nakonec se doktor Finch narovnal a na oba se podíval. „No, je to žena. Čas úmrtí 22. 05. Je předčasně narozená a podle její velikosti bych odhadl, že se pohybuje kolem šestadvacátého až osmadvacátého týdne těhotenství, ale to lze potvrdit až po úplném vyšetření. V tomto stadiu těhotenství už by její plíce a zažívací trakt měly být v podstatě plně vyvinuté, ale bez jakékoliv lékařské pomoci by bojovala o přežití, pokud by vůbec byla schopná samostatně dýchat.“

„Takže mohla přežít, kdyby byla matka v nemocnici?“ zeptala se Charlie okamžitě.

Obrátil se k ní. „Těžko říct. Je na samé hranici přežití. Kdyby měla velké štěstí a okamžitě podstoupila lékařský zákrok, je to možné. Ale je také pravděpodobné, že by musela zápasit s nějakými dost vážnými zdravotními problémy.“

„Jak dlouho je mrtvá?“ Hunter vykročil a pohlédl na dítě.

„Obávám se, šéfe, že to nemůžu říct, i když bych rád pomohl.“ Sklonil se k tělu s teploměrem. „U kojenců a dětí se posuzuje posmrtná ztuhlost obtížně, a i když vypadá plně vyvinutá, je to technicky vzato stále plod. Novorozené nebo předčasně narozené děti mají velmi málo svalové hmoty, a protože právě množství kyseliny mléčné ve svalech způsobuje rigor mortis, bude nesmírně obtížné určit, kdy přesně zemřela. Soudě podle jejího vzhledu a teploty bych ale řekl, že už tu nějakou dobu je.“

„Mluvíme o hodinách, nebo dnech? Jen abych věděl, jak dlouho se mám vracet v lékařských záznamech. Musíme najít matku.“

„Spíš dny, Huntore, vážně netuším. Co mohu říct, je, že matka má za sebou porod. Je možné, že, jak správně tušíte, bude potřebovat lékařskou pomoc.“

Přetáhl přes drobnou dívku ručník a jemně jí zakryl tělo, jako by ji ukládal ke spánku do postýlky. Charlie se i toto něžné lidské gesto hluboce dotklo. Vydali se zpátky k autům, na chvíli se zastavili, aby nechali ochranné obleky, návleky na boty a rukavice u uniformovaného důstojníka u kordonu. Hunter se zastavil, aby vydal další instrukce, zatímco Charlie a Rob Finch šli napřed.

Počkala, zatímco doktor otevřel kufr svého auta a pečlivě uložil aktovku vedle běžeckých bot a přetékající brašny, ze které koukal ručník a plavecké brýle.

„Doktor Crane z laborky by vám měl být schopen říct víc, až provede pitvu, Charlie. Snad zjistíte totožnost matky z DNA testu zaschlé krve na hlavičce dítěte. Předpokládám, že musí být matčina, protože na dítěti žádná zjevná zranění nejsou.“ Odmlčel se, než zabouchl kufr, a začal vysvětlovat. „Krevní zásoba matky je zcela oddělená od krve plodu, takže bude mít odlišnou DNA, i když krevní skupina může být stejná.“

Charlie sledovala, jak se Rob Finch posadil na sedadlo řidiče a zamračeně se k ní otočil. „Musíš najít matku, Charlie. Zatím nevíme, jak o to dítě přišla, a je vysoce pravděpodobné, že by její život mohl být ohrožen, kdyby se objevila jakákoli infekce.“

Charlie našpulila rty. Byla to myšlenka, kterou se zabývali už dříve, zvláště pokud by dítě bylo odebráno násilím. Pokud se nepodaří matku rychle vypátrat, mohli by už brzy místo jednoho úmrtí vyšetřovat hned dvě.

KAPITOLA 3

Charlie té noci přespala v kanceláři. Prožila neklidnou noc. Ale bylo třeba udělat příliš mnoho věcí, než aby si mohla dovolit ztrácet čas přejížděním do svého bytu a zpět. Probudila se sotva po dvou hodinách spánku, když Bet strčila do dveří a svým falešným zpěvem ohlašovala příchod ještě dřív, než uvnitř rozsvítila světlo.

Bet přešla na druhou stranu a přes rameno jí nahlížela do záznamu o nočním incidentu.

„Jsi v pořádku?“ položila Charlie ruku na rameno a stiskla ho. „S takovým případem není nikdy snadné se vypořádat.“

„Musím přiznat, že už mi bylo líp,“ Charlie si prohrábla vlasy. „Ale Bet, měla jsi vidět, jak maličké bylo tělo té holčičky. Jak to mohl někdo udělat?“

„To nevím. Ptám se sama sebe, jak mohou lidé dělat věci, které pořád dělají, hlavně dětem.“ Znovu stiskla Charliino rameno. „Na ten pohled nikdy nezapomeš. Ta vzpomínka ti zůstane do konce života... Ale teď musíš tu představu použít, abys chytila toho, kdo to udělal. Před lety jsem řešila případ zneužívání dětí. Pořád si to ubohé děťátko dokážu vybavit, jmenovala se Bethany Soamesová, její tělo bylo jedna velká

modřina, jak jí její rodiče ubili a ukopali k smrti. Měla třiadvacet zlomených kostí a přes sto dalších samostatných zranění. Nemohla jsem si odpočinout, dokud jsem nedostala oba rodiče za mříže, ale nakonec jsem to zvládla. Takže využij ten obraz ve své hlavě, aby ses mohla soustředit na případ, ale nenech ho ovládnout tvé myšlenky.“

„Dobře.“ Posadila se a rozhodla se, že udělá, co jí Bet radí. V tom okamžiku si uvědomila, že ani ona si nedá pokoj, dokud nechyťí toho, kdo to tomu dítěti udělal.

Rychle prošla seznam nemocnic, jejichž lékařské záznamy ještě neprohlédla, pak popadla zpod stolu šampon a zmizela do sprchy.

Byl čas umýt se a pokračovat, vyspat se může později.

*

Když se po čtvrthodině vrátila, zjistila, že celý tým už dává židle do půlkruhu kolem Huntera, který je svolal kvůli podrobnostem ohledně místa činu. Také si přitáhla židli, odhrnula si mokré vlasy z tváře a protřela si oči. Tým mlčky naslouchal Hunterovu popisu a jejich nevěřící výrazy vyjadřovaly očividný šok nad tím, jak hluboko umí lidstvo klesnout. Společné odhodlání najít pachatele bylo zapsáno v každém pozvednutí obočí a zavrtění hlavou. Charlie nepochybovala o tom, že obraz, který se jim teď pevně vryl do mysli, je vše, co bude potřeba. Nezůstane kámen na kameni, dokud nedosáhnou spravedlnosti. Hunter, Bet a Naz mají děti, ale ona, Sabira a Paul to cítí beztak stejně. V komunitní podpůrné jednotce, ve které pracovali, se všichni zabývali dětmi týranými dospělými, do jejichž péče byly svěřeny... A sami dospělí se nedokázali povznést nad škody, které jim jako mladistvým způsobili jejich vlastní rodiče. Byl to

nekonečný kruh zneužívání, jehož účastníci byli pevně svázáni s domácím násilím.

„Dobrá, bando,“ vložil se do jejich myšlenek Hunter. „Inspektor O’Connor chce, abychom pokračovali v práci ze včerejší noci. Pitva je naplánována na pátek, takže bychom měli vědět, v jaké fázi vývoje plod byl. Stále také čekáme na výsledek testu DNA z krve na hlavě dítěte, takže zatím nemáme ponětí o totožnosti naší matky.“ Obrátil se k Bet. „Zmínila jsi, že jsi prověřovala místní nemocnice. Jsou nějaké možné pacientky, které byly na pohotovosti a sedělo by to na ně?“

Bet zavrtěla hlavou a pohlédla na Charlie.

Charlie se narovнала, když se na ni Hunter upřeně podíval. „Zůstala jsem tu i potom, co jsi odešel, abych vyřídila pár telefonátů, ale zatím nic. Bet pro mě obvolala ještě pár dalších.“ Znovu se na sedadle zavrtěla a odhodila si z čela neposlušnou vlnu vlasů. „Taky jsem, šéfe, přemýšlela o tom, kdo by mohla být matka. Pravděpodobně šlo o neplánované těhotenství, takže matka mohla být jen vystrašený teenager nebo někdo podobný, ale...“ Zavřela na okamžik oči a okamžitě se jí vybavil obraz oranžové igelitky v záři pouličních lamp. „Připadalo mi to tak klinické, tak bezcitné. Podle mě to musel být někdo, kdo si života neváží, někdo, pro koho by nechtěné těhotenství bylo skutečným problémem. Možná někdo, komu by to zkomplikovalo živobytí.“

„Jako pasák nebo dealer nebo někdo, kdo se podílí na nelegálním obchodu,“ přerušila ji Naz. „Nějaký parchant, který potřebuje, aby jeho holka pracovala, a vidí v každém možném dítěti jen překážku pro to, aby dostal své peníze.“

Charlie se ohlédl, když Naz tiše zaklela a jejich oči se setkaly. Slova její kamarádky vždy dokázala proříznout tu pitomou bublinu politické korektnosti. Nebyla hloupá, byla zapálená a nebála se říkat věci tak, jak jsou. A mluvila za všechny. Sabira

by mohla být tišší, Paul diplomatictější, Bet moudřejší a zkušenější, ale jako tým byli automaticky naladěni na stejnou vlnovou délku.

„Přesně to jsem myslela,“ uznala a podívala se zpět na Huntera. „Tak mě napadlo, šéfe, že by bylo dobré si promluvit s útvarem přes organizovaný zločin. V poslední době zveřejňují další informace o drogových dealerech, kartelech a doupatech. Musí mít nového informátora, který se kolem takové klientely pohybuje. Může to být běh na dlouhou trať, ale za pokus to stojí.“

Hunter vytáhl z kapsy kapesník a otřel si čelo. Ústřední topení sepnulo a jeho tváře se zalily růžovým odstínem, který se mu plazil po krku jako nějaká vyrážka. „Líbí se mi, jak uvažuješ. Charlie, zajdi do jejich kanceláře a zjisti, co mají. Pokud ale nic pořádného nenajdeme, budeme muset provést všechna obvyklá rutinní šetření. Paule a Sab, vy půjdete na místo činu a budete se dům od domu vypytovat na svědky s výhledem na ty popelnice. Bet, ty začni u kamerových záznamů. Naz, projed' všechny informace v systému. Zjisti, jestli máme něco o nějaké prostitutce nebo feťače, která by mohla být těhotná, nebo nějaké zprávy o neobvyklém chování, které by naznačovaly, že bychom v oblasti mohli mít nové bordely. Možná by dokonce stálo za to, abychom si u místních dětských domovů ověřili, zda se venku nějakí muži nechovají podezřele. Všichni víme, že dealeri a pasáci se zaměřují na zranitelné dívky. Uvidím, jestli se mi podaří zjistit něco víc od místních policejních týmů.“

Zastrčil kapesník zpátky do kapsy a tleskl. Všichni z týmu vstali jako jeden muž, zvedli židle přes stoly a vrátili se ke svým pracovním místům. Nikdo nepromluvil, když sbírali své vybavení a chystali se vyrazit. Středeční ráno sotva začalo – a už byli v plném proudu.

*

O několik minut později už Charlie klepala na dveře oddělení Zdrojů z okrskových jednotek neboli DSU. DSU najalo CHIS, Oddělení tajných informátorů, jak byli oficiálně nazýváni, i když byli známější jako policejní informátoři, práškači, čmuchalové nebo krysy. Policie je milovala a zločinci nenáviděli, a to ze stejného důvodu... Uměli se vmísit do sítí organizovaného zločinu a gangů, kam se báli vkročit i ti nejlepší tajní policisté, a s mnohem menšími omezeními. Museli jen držet hlavy dole, nespáchat žádný zločin, nikomu neříkat, co dělají, a pravidelně podávat hlášení svým policejním nadřízeným.

Charlie se sama o svět informátorů zajímala; její přirozená zvědavost ohledně toho, co z člověka dělá zločince, vedla k tomu, že si přála nahlédnout do tohoto světa zevnitř, místo aby byla vždy strážcem zákona, který se dívá zvenku. Tentokrát ale měla osobní zájem. Její zvědavost se vážala k faktu, že k jednotce poslala místní prostitutku. Teď chtěla vědět, jestli se jí případ nějak týká. Ani ve snu by ji ale nenapadlo se na to ptát; každý informátor potřebuje plnou ochranu zákona, a ne si otvírat pusy... A čím méně lidí znalo jejich identitu, tím lépe. Dokonce i policisté donášeli. Charlie však tajně doufala, že má pravdu. Zranitelná mladá prostitutka by mohla dostat trochu pomoci a ochranu. Možná si nakonec i najde cestu ven k lepšímu životu.

Za dveřmi se objevila hlava a veselý hlas ji pozval dovnitř. Už tam bylo pět členů týmu, kteří probírali každodenní politiku a traumata z ranního dojíždění. Kancelář byla jedna z nejmenších v Lambethu, přeplněná stoly, každý s blikajícími monitory a vrčícími harddisky, hromadami papírů a mobilních telefonů, které se válely na každém volném centimetru. Každá stěna byla polepená fotografiemi a tabulkami s čísly a schůzkami. Děti

a teenageři zírali bez mrknutí ze svých fotografií z vazby, seřazení podle gangů: Roadside G's, Gypset, Angell Town, SIRU, ABM, všechno mladé tváře zjizvené pouličním životem, jejichž pohledy otupovala beznaděj. Vedle mladých tu byly ztrhané, zatvrzelé výrazy lupičů, drogových dealerů a sexuálních delikventů, znavených celoživotním bojem, zločinem a vězením.

Charlie se rozhlédla po databázi tváří a každý obličej si ukládala do paměti. Se svou výbornou pamětí na obličej se musela vrýt do paměti nuance každého rysu, až ji zavolají, aby pomáhala s identifikací z kamerových záznamů. Tváře na zdech byly cíle tajné armády Okrskové zdrojové jednotky; malé skupiny recidivistů, kteří v místních komunitách působili spoušť.

„Ahoj, Charlie. Našla jsi v poslední době nějaké podezřelé?“ Její myšlenky přerušil hlas Angie, policistky, která uvedla Charlie do místnosti. „Co pro tebe můžeme udělat?“

Otočila se k Angie, malé Londýňance s blondátým mikádem, s ústy vytvarovanými ostrým vtípem a řečnickým umem, který šel přímo k věci. Charlie poznala Angie už dávno; věděla, že je obdařena obrovským srdcem, bojuje s výchovou malého dítěte bez pomoci a zároveň žongluje s plným úvazkem.

„Včera večer mě zavolali k tělu předčasně narozené holčičky, kterou vyhodili do odpadků v oblasti Ramilles Close.“ Charlie byla neomalená, věděla, že příběh v Angie probudí buldočího ducha. Už dříve viděla, jak reaguje na podobné incidenty, kdy se v ní probudí mateřský instinkt.

„Chlapi,“ vykřikla Angie. „Poslouchejte. Charlie včera v noci zavolali k mrtvému dítěti.“

Místnost okamžitě utichla.

„Musím okamžitě zjistit, kdo je matka, a okolnosti, za kterých o dítě přišla. Víím, že jste nedávno zveřejnili nějaké informace o prostituci a drogách, a zajímalo by mě, jestli byste mohli

pověřit své informátory, aby se pokusili zjistit něco o holkách na ulici nebo drogově závislých, které byly v poslední době těhotné, nebo o bordelech v okolí.“

Angie se podívala na dívku u stolu naproti a přikývla. „Možná bychom ti mohli pomoci. Ty máš v té oblasti taky nějaké kontakty, vid', Von?“

Von pohodila hlavou, odhodila dlouhé, melírované vlasy na stranu a našpulila rty. „Jo, mám.“ Podívala se na hodinky. „Nejspíš teď akorát usínají po rušné noci v centru města, ale já je rychle vzbudím.“ Zvedla jeden z telefonů na stole a začala vyťukávat číslo, ale pak se zastavila a položila ruku na sluchátko.

Angie se otočila zpátky k Charlie a zvedla svůj mobil. „Dáme ti vědět, jestli něco zjistíme. Číslo na tebe mám.“ Vstala a vzala za kliku. Kývla směrem k otevřeným dveřím a Charlie podle sevřeného obočí poznala, že myslí *až*, a ne *jestli*. Angie Cunninghamová si v žádném případě neodpočine, dokud nedostane odpověď.

Do té doby však bude třeba rozhovor držet v tajnosti. Bylo načase, aby odešla.

*

O tři hodiny později Charlie tvrdě pracovala v kanceláři s Hunterem, Bet a Naz, když uviděla na obrazovce svého telefonu Angiino jméno. Usmála se, když si uvědomila, že se ve svém úsudku nemýlila.

„Jen abys věděla, že na tom děláme. Jeden z našich informátorů má nějaké novinky o bordelu, který byl zřízen v bočních ulicích u Streathamské dálnice, ale zatím přesně nevíme kde. Řídí ho nějakí Východoevropané. Říká se, že mají rádi mladé maso a ten, kdo tomu velí, se potlouká po některých místních

dětských domovech a snaží se získat zranitelné holky. Naše holky to nemají rády. Myslí si, že je to proti jejich morálnímu kodexu, bůh jim žehnej. Zaúkolovali jsme je, aby tu adresu dostaly co nejdřív, holka.“

Charlie Angiiným slovům rozuměla. Prostituce byla mlčky přijímána jako nutné zlo, ale nutit nezletilé dívky, aby se podřizovaly rozmarům dospělých mužů, bylo implicitně špatné. Žádná prostitutka v Lambethu by takovou informaci před policií nezatajila. Ve světě s už tak nízkými morálními zábranami toto zásadně překročilo všechny zbývající hranice.

„To je skvělé, Angie. Zní to jako místo, kde by nechtěné těhotenství nebylo vítané. Dej vědět rovnou mně, jestli zjistíš něco dalšího.“

„Možná to samozřejmě nic není, ale není to moc daleko od místa, kde bylo tělo nalezeno, a někde se začít musí. Jakmile dostanu místo a jména, dám ti vědět.“

S těmito slovy zavěšila.

KAPITOLA 4

Dimitrij se zadíval na dívku stočenou do klubíčka na posteli před ním. Kůži měla popelavou, místy skvrnitou a po celém těle se jí leskl pot. Její dech byl pomalý, přicházel v malých doušcích mezi chvěním jejích končetin. Tu a tam vykřikla, oči v sloup, a v malé místnosti to znělo obzvlášť žalostně.

Venku za oknem bylo šero a mraky vrhaly stíny na zakřivená prostěradla, na kterých Tatjana ležela. Nikdo je nevyměnil.

Dimitrij se zamračil. Naklonil se, chytil ji za ramena a silně s ní zatrásl.

„Tatjano, probud' se, ty líná děvko. Měla jsi tři dny. Musíš pracovat. Probud' se.“

Dívka zasténala, její oči se otevřely a zase zavřely, jak se snažila zaostřit. Několikrát ji tvrdě udeřil do obličeje, než ji pustil a sledoval, jak se její napůl bezvládné tělo ochable snáší na postel.

Zatahal ji za ušmudlané tričko a tvář se mu zkrivila vztekem. „Nemůžeš tu zůstat, když nebudeš pracovat. Rozumíš mi?“

„Není ve stavu, aby mohla odejít.“ Do místnosti vstoupila druhá dívka, zatáhla závěsy a rozsvítila lampu. Jmenovala se Hanna, byla vysoká a štíhlá, její boky se při každém pohybu lehce pohupovaly. Tenká bavlněná blůza volně zastrčená do

minisukně zvýrazňovala křivku jejích prsou a skutečnost, že neměla podprsenku. Světlo bylo růžové, vrhalo růžový odstín na jednu Tatjaninu tvář a činilo kontrast s druhou dívkou ještě ostřejší. „Musíš ji vzít do nemocnice. Není jí dobře.“

Dimitrij zlostně zavrtěl hlavou. „Víš, že to nemůžu udělat. Bude v pořádku. Je prostě jenom líná.“ Zvedl nohu a kopl do Tatjany. „Vstávej!“

Vešla třetí dívka, která se přišourala za druhou. Byla menší než Hanna, pleť měla snědší a byla trochu baculatá, protože její dospívání ještě definitivně nepominulo.

„Vypadá, jako by umírala,“ řekla tiše a oči se jí rozšířily strachem.

Dimitrij se otočil. „Neumírá. Je mladá. Uzdraví se, ale musí vstát a umýt se.“

Stáhl z Tatjany prostěradlo úplně a hodil ho ke dveřím. Hanna při pohledu na scvrklou postavu své kamarádky zalapala po dechu, vytáhla z nedaleké skříně svetr a zakryla jím její tělo. Tatjana se nehýbala, její oči byly nehybné, dokonce i slabé mžikání zpoza víček se zastavilo. Její dech byl ještě mělčí, sotva vnímala.

„Musíš jí okamžitě sehnat doktora, než bude pozdě.“ Hanna mluvila autoritativně. „Už jsem viděla, co se stane, když žena přijde o dítě. Viděla jsem, co se stane, když dostane infekci. Neměl jsi jí to dítě brát, Dimitriji. Zemře – a co uděláš potom?“

Mladší dívka tiše vzlykala za starší dívkou.

Dimitrij si přešel rukama po oholené hlavě a prstem přejížděl po zubaté jizvě, která se mu táhla přes temeno až k pravému uchu; byl to následek útoku láhví v ulicích Petrohradu, krátce poté, co se v roce 1991 přejmenoval z Leningradu, města, ve kterém se narodil. Od té doby zmoudřel. Ulice nebyly místem, kde by se dalo uživit. Lepší je vydělávat na úkor ostatních

a v této klidné části Londýna to je mnohem snazší. Teď ale ta hloupá holka ohrožuje jeho způsob života. Proč mu neřekla, že je těhotná, ještě než ji dostal do Británie? Proč mu to tajila, dokud nebyla tady a neukázala mu své oteklé břicho? Samozřejmě věděl proč... ale pořád to byla prolhaná děvka. A teď byl v pasti. Jít do nemocnice a riskovat, že bude žvanit o tom, co udělal. Nebo ji opustit a riskovat všechno.

Starší dívka na něj teď zírala a čekala, aby zjistila, co má v plánu. To však sám nevěděl.

„Vypadněte!“ vykřikl nakonec frustrovaně. „Nemůžu přemýšlet. Pokračujte ve své práci a nechte mě, ať si vyřeším tu svou. Už vás tady nechci vidět.“

KAPITOLA 5

Charlie přecházela po obývacím domě své rodiny v Lingfieldu, její nejlepší kamarád Ben ji tam odvezl ze svého bytu v Brixtonu. Po jídle se Ben uvelebil na velké kaštanově zbarvené pohovce a u nohou mu spokojeně chrápal jeho černý labrador Casper. Charliina matka Meg a dvě nevlastní sestry Lucy a Beth si živě povídaly o svých plánech na Vánoce a Nový rok.

Charlie nakonec uposlechla Hunterův rozkaz, aby šla domů a trochu se vyspala, když dostali výsledek testu DNA z krve z hlavičky dítěte, která neodpovídala nikomu v policejní databázi. Byla to pro ni zvláštní rána, protože se soustředila zvláště na tento aspekt vyšetřování, ale už informovali všechny hlavní nemocnice, kliniky a větší ordinace praktických lékařů v okolí, a tak už nemohla udělat nic víc. K jejich velkému zklamání zůstávala matka dítěte neidentifikovaná.

Všechno ostatní bylo pod kontrolou. Paul a Sab byli stále u místa činu, Bet kontrolovala kamerové záznamy a Naz nyní soustřeďovala své úsilí na oblast v Streathamu, na kterou upozornilo DSU, a snažila se určit, kde by ten bordel mohl být. Potřebovali potvrdit veškeré informace, které DSU poskytla. Nemohli nutit informátory vypovídat u soudu, takže informace

od nich by napomohly pouze jako podezření, které by mohlo pomoci policii nasměrovat správným směrem nebo opatřit povolení k prohlídce. A samozřejmě nevěděli, jestli je právě tenhle bordel spojený s tělem dítěte. Možná ani nejsou na správné stopě.

Sám Hunter trval na tom, že ji vysadí v Benově bytě, a těšil se, až ho uvidí. Bena poznali poté, co byl téměř před dvěma lety násilně okraden, a od té doby se stal známým a oblíbeným v celém týmu, ale hlavně u Charlie, jejíž odhodlání a schopnost rozpoznávat tváře dostaly Benova útočníka před soud. Všichni obdivovali jeho stoickou houževnatost při překonávání posttraumatické stresové poruchy, která mu od odchodu z armády ničila život, a vždy se ho vyptávali, jak se mu daří nebo zda mu mohou nějak pomoci. Samotného Bena tato podpora očividně dojímalá, na každý zájem reagoval pozitivně a jeho odhodlání zahnat své demony bylo každým dnem zřetelnější. To, že teď Ben mohl hledět s optimismem do budoucnosti, svědčilo o jeho zarputilosti a věrné Casperově službě, a právě v důsledku rostoucího přátelství mezi ním a Charlie se často stávalo, že byl pozván k ní a její rodině na večeři.

Zatímco se jídlo připravovalo, Charlie spala a zmožena únavou odpočívala hluboce a beze snů. Probudilo ji až silící crescendo slov „Všechno nejlepší“, když Ben s rodinou přinesli dort, na kterém jasně hořelo jedenatřicet svíček. Bylo to poprvé od jejích narozenin na konci listopadu, kdy se všichni dokázali sejít, a když se sklonila k dortu, žár z jeho planoucí výzdoby jí málem sežehl obočí, což nad matčíným výtvozem vyvolalo smích všech kolem. Meg nejenže upekla dort, ale také se postarala, aby každá svíčka hořela, než se její dílo v celé své ohnivé kráse odhalí.

Ted', když už byla večeře a oslavy narozenin u konce, nemohla se Charlie dočkat, až vypadne z domu. Večer se brzy nachýlí

ke konci a s ubývajícím časem by byla víc a víc nesvá bez své každodenní návštěvy.

Zavolala na Caspera a stáhla ze zábradlí na chodbě jeho vodítko, které ve vzduchu zařinčelo. Pes se při tom zvuku okamžitě zavrtěl, souhlasně kňučel a nadšeně pleskal ocasem o rám dveří, když mu připínala vodítko k obojku. Ben se zvedl, ale ona ho jediným gestem zarazila.

„Je středa. Zůstaň tady. Vráťím se brzy a vezmu s sebou Caspera.“

Ben sklouzl zpět dozadu, na okamžik se zatvářil ublíženě, ale pak přikývl na znamení, že chápe. Oba dobře věděli, že není třeba tlačit na pilu. Místo, kde se nacházel, mu přinášelo špatné vzpomínky – a oba věděli, že ještě není připraven se vrátit.

O patnáct minut později Charlie dorazila na hřbitov, kde byl pohřben její bratr Jamie, a baterka jí osvětlovala cestu k jeho náhrobku. Casper šel pomalu po jejím boku se skloněnou hlavou, jako by z vlastní zkušenosti poznal vážnost prostředí. Ben ho stále pravidelně brával na místo odpočinku jeho předchozího pána v Balhamu, i když jak čas plynul, byly tyto návštěvy stále méně časté. Starý pes tiše oddechoval a jeho dech v mrazivém vzduchu vytvářel opar. Charlie vydechla úlevou, když se ručičky kostelních hodin pohnuly směrem nahoru. Bylo skoro deset hodin. Dostala se tam včas.

Sáhla do kapsy a vytáhla zapalovač a dvě svíčky, které vytáhla z dortu: pro každého jednu.

„Příští narozeniny by ti bylo třicet, Jamie,“ zašeptala, zhasla baterku a zapálila svíčky, než se posadila a zapíchla dva drobné žhnoucí plamínky do hlíny u jeho hrobu. „Tý jo! Za pár měsíců to pořádně oslavíme.“

Casper se otočil a posadil se vedle ní, v očích mu tančily mihotavé plamínky. Seděli a dívali se, až svíčky konečně zhasly

v ledovém závanu větru a mýtiny se ponořila do tmy. Charlie se v mysli mihl obraz malé holčičky, jejíž život vyhasl dřív, než začal.

„Alespoň jsme spolu strávili nějaký čas, Jamie.“ Když jí v kapse zavibroval mobilní telefon, vstala. Na obrazovce blikalo Angiino jméno. Stiskla tlačítko a poslouchala, jak linka cvakla.

„Promiň, že tě otravuju v tuhle noční dobu, holka, ale mám adresu, kterou jsi chtěla. Vede to tam ruskej paprika jménem Dimi-trij, který má rád mladé holky. Špinavej bastard. Převádí je přes Kanál nebo je rekrutuje v okolí. Vezmi si tužku, dám ti adresu.“

Charlie stiskla ikonu poznámkového bloku na svém telefonu a zapsala si adresu, kterou jí Angie dala. Dosud se nedalo říct, jestli to nějak souvisí s tělem dítěte, ale bylo to dost dobré vodítko. Kdyby šli dovnitř, mohli by porovnat DNA každé dívky nalezené v nevěstinci se vzorkem krve na hlavičce dítěte. Bylo by snadné to místo potvrdit nebo vyloučit.

„Zařídila jsem, aby to Scotland Yard prověřil a aby to místo zkontrolovali. Brzy se objeví něco dalšího. Mělo by to stačit, abys dostala povolení k domovní prohlídce hned brzo ráno.“ Přestala mluvit a Charlie uslyšela z reproduktoru naříkavý výkřik. „Sakra. Asi jsem mluvila moc nahlas a vzbudila svého kluka. Musím jít, jinak to tu bude masakr. Pokusím se ti sehnat víc, až se mi ozvou.“

Linka cvakla dřív, než Charlie stihla poděkovat, ale neubránila se úsměvu. Angie byla jediná svého druhu a její partnerství s Von v DSU vždy přinášelo výsledky. To, co Von řekla dvaceti slovy, řekne Angie dvěma a pak vás přeruší, než stačíte odpovědět.

Vyťukala Hunterovo číslo a informaci mu předala. Kdyby si pospíšili, mohli by si nechat napsat žádost o povolení, podepsat ji magistrátem a v devět ráno být připraveni k akci. Zítra ráno vtrhnou do bordelu. Snad chytí toho Rusa Dimitrije zrovna při počítání tržby.

KAPITOLA 6

Tatjana byla mrtvá.

Dimitrij tiše zaklel. Ta malá děvka všechno posrala. Díval se na její tělo, nyní nehybné – pleť měla dokonale bílou až na špinavě červené skvrny od infekce, která jí zbarvila ruce a nohy. Modřina na jejím bříše byla tmavě fialová a měla tvar jeho boty.

Mladší dívka už odešla. Musí s ní zacházet opatrně. Ještě není úplně zpracovaná. Stále potřebuje víc přesvědčování; trochu víc peněz a pozornosti. Dimitrij ji odvezl zpátky do dětského domova v Norbury a slíbil, že Tatjanu po návratu odveze do nemocnice... Ale už bylo pozdě. Když vyšel po schodech do horního pokoje, byla už po smrti. Jediné, co zůstalo, byl pach infekce; pach, který zanechala její špína, zápach nemoci.

Tento problém bude snadné odstranit. Není to horší než pach sexu. Pár osvěžovačů, pár vonných svíček, čisté povlečení. Nic, s čím by si nedokázal poradit.

S Tatjanou to bude složitější. Teď se bude muset zbavit i jí, stejně jako se zbavil jejího problematického nenarozeného spratka, ale na rozdíl od dítěte ji nepůjde strčit do tašky a vyhodit na smetí. Její likvidace bude vyžadovat další plánování. Podíval se

ze schodů na hlídače, kterého zaměstnal, aby hlídal jeho holky. Albertas poskytoval holkám ochranu. Nikdo se s ním neodvážil hádat. Na konci každého večera si Albertas jednu holku vybral, a zatímco dostával svou spravedlivou odměnu, ty, na které nepřišla řada, byly pod zámekem.

Dnes večer se nic nezmění. Dívky budou zavřené ve svých pokojích a nikdo ho neuvidí odnášet tělo mrtvé Tatjany. Kdyby se některá z nich zeptala, kde je, prostě by jim řekl, že ji odvezl do nemocnice... A kdyby se už nevrátila, tak co? Budou muset pochopit, že si našel zdravější náhradu. Nikdy by nepoznaly rozdíl, protože nikdy nesměly ven.

Ale teď je třeba se hnout. Nemůže riskovat, že ji najdou a nějak vystopují až sem. Znovu zaklel. Jak se ta mrcha opovažuje kazit mu plány!

Hrubě popadl její tělo, stáhl ji na koberec a zabalil ji do něj. Vzadu v dodávce měl nějakou starou plachtu. Až skončí, nikdo ji nenajde, a i kdyby ano, nikdy nenajdou jeho.

Vytáhl z kapsy balíček cigaret, jednu strčil mezi rty a silně popotáhl, zatímco zapalovač předal cigaretě teplo. Vyfoukl kouř do páchnoucího vzduchu a zašklebil se. Stejně nikdo nezná jeho pravou identitu.

*

Zvuk Albertasova brčení přiměl Dimitrije k činu. Albertas si vybral Hannu, starší štíhlejší ženu, která dřív zpochybňovala jeho zacházení s Tatjanou. Albertas si ji vybíral často. Byla nejhezčí a také nejzkušenější; dvě vlastnosti, které byly velmi ceněné. Věděla, co má dělat, a dělala to dobře. A co víc, hrála hry, které měl Albertas rád. Byl to kompromis. Šukala s ním, jak chtěl, a on jí poskytoval tu nejlepší ochranu. Albertas nic neodpouštěl.

Pokud klient dělal cokoli, co nemá, odešel s krvavým nosem, nebo hůř, už neodešel.

Hlasitost hlídačova vzdychání dosahovala vrcholu. Byl čas vyrazit. Z ostatních místností se ozývaly tlumené zvuky, hrála hudba, zapnuté DVD, bylo slyšet zřetelný rumunský dialekt jedné z nově příchozích. Žádná dívka neměla smartphone. Žádná z nich nebyla v kontaktu s vnějším světem. Slyšely jen to, co jim řekli jejich zákazníci, v jazyce, kterému úplně nerozuměly. Nebylo by dobré, kdyby některá z jeho dívek dostala nějaký hloupý nápad. Bylo třeba je držet na uzdě.

Ale chápaly to. Znal jejich rodiny.

Hodil si Tatjanu přes rameno a na okamžik se zapotácel u dveří. I když byla drobná, její tělo zabalené v koberci bylo těžké. Schody byly úzké, a než se Dimitrij dostal dolů, byl mokrý potem. Prošel kuchyní, otevřel zadní dveře a vyhlédl ven, kde předtím zaparkoval dodávku, připravenou co nejbliž k zadnímu východu. Dveře byly otevřené, plachta roztažená na podlaze, lano, kterým ji chtěl přivázat, leželo smotané stranou. Všude kolem něj bylo ticho. Byla to obytná čtvrť a mezi půlnocí a pátou hodinou se v ní nic moc nehýbalo – tím méně v zimních měsících, kdy byly záclony zatažené a okna pevně zavřená. Rozhlédl se, sundal Tatjanino tělo z ramene a strčil ho na podlahu dodávky.

Mraky byly nízko a zakrývaly poslední zbytky světla z ubývajícího srpku měsíce. Úplněk bude až na začátku ledna. Chvíli se díval na oblohu. Měsíc se mu líbil; připomínal mu Rusko, jeho rodnou zemi, kde míle a míle otevřených plání a lesů umocňovaly nerušenou nádheru každé dorůstající či ubývající fáze měsíce.

Jenže tohle není Rusko. Tohle je Londýn a on má plno práce.

Potichu za sebou zamkl dveře do kuchyně a pak zavřel zadní dveře dodávky. Poslední přípravy před odstraněním těla proběhnou blíž k místu, daleko od zvědavých očí. Malá, opuštěná

železniční budka na kolejích poblíž bude dokonalá. Nepřístupná, kromě poškozeného plotu a namáhavé chůze podél železniční trati – tam se odváží jen ten nejzatrvelejší graffiti umělec. Sám si ji vyhlédl, protože rád hledal místa, kam by mohl věci schovat. Lidi, drogy, dokumenty, střelné zbraně... Někdy bylo třeba je držet daleko od sebemenší možnosti odhalení. Někdy musely věci zmizet úplně.

Otočil klíčkem v zapalování a zadržel dech, když se dieselový motor probudil k životu. Doufal, že hluk nikoho nevyruší. Až se vrátí, čeká ho další spousta práce, které se bude muset věnovat.

Opatrně sešlápl plynový pedál, pustil se s dodávkou po zadní příjezdové cestě a nevesele se usmál. Tam, kam mířil, Tatjanino tělo nikdo nenajde – nebo alespoň ne nějakou dobu.

KAPITOLA 7

Redz se přitiskla ještě víc ke dveřím auta, modlila se k bohu, kterého znala odmala, a snažila se držet dál od Klientových neúnavných pěstí. Ale její bůh neposlouchal... A Břítvu, svého pasáka, nikde neviděla. Její prosby slyšel jen Klient a ten si každou vteřinu svého útoku užíval. Další rána do žaludku vytlačila jeho obsah až do jejího krku. Redz ztěžka polkla a cítila, jak jí pod tlakem zaskřípalo v hrudním koši, když jí uštědřil další ránu, tentokrát o něco výš; ústa se mu zvedla v ošklivém úsměvu, když hlasitě zavrčel rozkoší.

Byla v pasti; její vlasy, rys, podle kterého získala svou pouliční přezdívku, se hustě rozprostíraly na skle okna. Dlouhý, hustý a sytě lesklý kaštanově červený odstín, její „koruna slávy“, v dětství otcem tolik milovaná, byla nyní stažená do rozčuchaného culíku, který držela pohromadě špinavá gumička. Tvář ve tvaru srdce vypadala mnohem starší než na devatenáct let, na kůži byly vidět boláky, hluboké vrásky a nafialovělé jizvy, synonymum života připoutaného k tvrdým drogám a násilí prostituce.

Přišla další rána, tentokrát níž, ze které se jí stáhly vnitřnosti. Dech jí vyrazil průdušnicí ven vysokým hrdelním výkřikem.

Zhluboka se nadechla, pak vydechla v zuřivé hrůze, v duchu vztekla, že se nechala vtáhnout do této situace. Přesný popis Klienta v dlouhém černém koženém kabátě, který jí předaly její společnice, měl této chybě zabránit, ale vábení peněz na další dávku cracku dostalo přednost před bezpečím a přehlušilo varovné zvony v její hlavě.

Znovu vykřikla, tentokrát hlasitěji a naléhavěji.

„Zavři hubu, ty zasraná děvko!“ zavrčel muž. „Neodejdeš, dokud nedostanu, co chci.“

Popadl ji za vlasy, přimáčkl jí hlavu k opěradlu sedadla, svá ústa přitiskl kolem jejích rtů a tlak jeho váhy jí zablokoval dýchací cesty.

Redz zareagovala instinktivně a tvrdě se zakousla do masité části jeho spodního rtu.

Muž také reagoval instinktivně. Udeřil ji pěstí do žeber. Náraz jí rozdrtil plíce a vyrazil dech v návalu energie, která povolila stisk jejích zubů.

Znovu vykřikla, hlasitě a freneticky, zvuk se rozléhal stísněným interiérem a pak se rozplynul v čalounění.

„Říkal jsem ti, abys držela hubu,“ zavrčel Klient znovu, omotal si její vlasy kolem ruky a trhl jí hlavou. Chvilí bylo ticho – a pak už letěla kupředu, s krkem neschopným zastavit sílu tlačící zezadu.

Narazila obličejem do palubní desky a cítila, jak odpor nosu povoluje. Z otevřené rány vytryskla krev a hlavou jí projela mučivá bolest.

Znovu se pokusila vykřiknout, ale žádný zvuk nevyšel.

Všechno teď bylo zpomalené. Zvuk praskajících kostí, hlava v pohybu se odrážela sem a tam, krev stříkala do vzduchu před ní v jemné mlze, krk měla slabý, tělo ochablé.

Pak zničehonic přestal.